

RESSÒ DE LA PARAULA

El que vol Déu

El «si Déu vol» del creient, quan fa plans per al futur immediat, en efecte, té un gran valor. I, posat en diàleg amb Déu, sembla lògic que formuli la pregunta: «Però, pots dir-me el que vols per a mi, per als meus, per a l'Església, per al món?». I a més, el creient estarà disposat a assumir la distància entre els pensaments i els plans de Déu i els nostres...

Però, com diem, Déu no ha callat, no ha deixat sense resposta aquest gran interrogant: encara que alguns, amb la intenció d'assolir la unitat de totes les religions, subratllin que ens hem de trobar en un Déu sense nom, sense rostre, sense oïdes i sense boca, els cristians sabem que la conversa amb Déu no va acabar ni acaba en el silenci.

El mateix profeta Isaïes, que afirmava que els pensaments de Déu són lluny dels nostres com el cel de la terra, també va proclamar:

«Tal com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra i la fecunden, i la fan germinar fins que dona llavor als sembradors i pa per a aliment, així serà la paraula que surt dels meus llavis.» (Is 55,10-11)

És veritat que entre Déu i nosaltres, entre el que Ell vol i volem nos-

altres, pot haver-hi una distància infinita, un abisme que per a nosaltres mateixos no podem salvar. Però sí ho pot travessar Déu. I així ho ha volgut i ho vol: comunicar-nos la seva Paraula, manifestar-nos la seva voluntat. És el que fan els amics que s'estimen de debò: entre ells no hi ha distància que impedeixi la seva comunicació.

Recordem que això mateix forma part d'una de les conviccions més fonamentals de la nostra fe: que la Paraula de Déu, Déu mateix, es va fer carn, es va fer món, història humana en Jesús de Natzaret, per amor.

Volia aconseguir, entre altres finalitats, que nosaltres coneguèssim

els secrets de la seva voluntat. I va ser el propi Jesús qui va dir:

«La voluntat del meu Pare és que tot aquell que veu al Fill de Déu i creu en ell, tingui vida eterna.» (Jn 6,40)

Aquestes paraules, que tantes vegades hem escoltat, no es van dir pensant en grans elevacions místiques, ni s'han de recordar solament en moments de gran transcendència en la vida, com quan hom considera la mort i el més enllà. També il·luminen, per exemple, un començament de curs.

Fer plans i projectes té molt a veure amb «la voluntat de Déu i la vida eterna». Per tant té molt a veure amb la fe en el Fill de Déu, Jesús.

Si no som autòmats i no renunciem a la nostra llibertat, a l'inici de curs es plantegen objectius i s'enllesteixen estratègies per aconseguir-los. El creient, que desitja abandonar-se a la voluntat de Déu, perquè sap que l'hi va la seva felicitat, i pregunta a Déu, què és el que vol, sempre obtindrà de Jesús una resposta semblant: «Creu en mi.»

Aquesta resposta, tan breu i tan senzilla, inclou molts missatges:

- Compta amb mi per al proper curs. Tinguis confiança.
- Aplica les teves forces al treball, però sol no pots ser feliç.
- Arrisca't a estimar com jo ho vaig fer.
- No pensis només en tu i els teus plans, sinó també en el futur dels altres i de la societat.
- No tinguis por al que pugui passar.
- No et refiïs d'èxits cridaners, cerca sempre la humilitat i la senzillesa.

... I un llarg etcètera. Perquè el que Déu vol i la vida eterna que se'ns ha promès, es comença a bastir també en el dia a dia d'aquest curs. El nostre Déu és el Déu de la història.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Vosaltres sereu el meu poble» (Ex 3)

Avui, diada nacional de Catalunya, proclamem la identitat del poble català.

El terme poble caracteritza a un grup de sers humans vinculats entre sí per una història i un espai vital comuns.

La Bíblia utilitza molts termes per referir-se a una comunitat humana, a un poble. D'entre els que més sovintegen, encara que amb significacions diverses, n'escullo tres: **étnos**, **laós** i **pólis**.

Étnos: s'aplica generalment en referir-se a una multitud de pobles, a les nacions en general. Per això, gairebé sempre ve en plural. **Laós**: l'autor

sagrat el refereix més aviat —encara que no exclusivament— per referir-se en concret al poble d'Israel. Singularitzat en les diverses tribus que s'agruparen sota una mateixa senyera. En termes religiosos, seria el poble escollit, el poble de l'Aliança. **Pólis**: per la seva part, designa, ja en tota la literatura grega en general, una ciutat organitzada, una ciutat-estat, on el ciutadans prenen part en les decisions comunes i que en fan possible la seva governabilitat.

Portant aquests termes a la nostra realitat: enmig dels altres pobles, —étnos—, Catalunya és

una comunitat singular —un laós—, organitzada políticament i administrativa, com una pólis.

Què és el que transforma una multitud i la converteix en un poble? Molts factors: la procedència comú i els vincles de sang. La mateixa llengua. Cultura, tradicions, història i costums i usos compartits. Ocupar un mateix territori per viure. Dotar-se d'unes mateixes lleis i normes de convivència... Tot això hi és. Però, pot ser insuficient. Cal tenir consciència d'estar vinculats els uns als altres per un objectiu comú: la unitat de destí.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Lo que quiere Dios

El «si Dios quiere» del creyente, cuando hace planes para el futuro inmediato, en efecto, tiene un gran valor. Y, puesto en diálogo con Dios, se ve lógico que formule la pregunta: «Pero, ¿puedes decirme lo que quieres para mí, para los míos, para la Iglesia, para el mundo?». Y además, el creyente estará dispuesto a asumir la distancia entre los pensamientos y los planes de Dios y los nuestros...

Pero, como decimos, Dios no ha callado, no ha dejado sin respuesta este gran interrogante: aunque algunos, con la intención de conseguir la unidad de todas las religiones, subrayen que nos hemos de encontrar en un Dios sin nombre, sin rostro, sin oídos y sin boca, los cristianos sabemos que la conversación con Dios no acabó ni acaba en el silencio.

El mismo profeta Isaías, que afirmaba que los pensamientos de Dios distan de los nuestros como el cielo de la tierra, también proclamó:

«Como descienden la lluvia y la nieve de los cielos y no vuelven allá, sino que empapan la tierra, la fecundan y la hacen germinar... así será mi palabra, la que sale de mi boca...» (Is 55,10-11)

Es verdad que entre Dios y nosotros, entre lo que Él quiere y queremos nosotros, puede haber una distancia infinita, un abismo que por nosotros mismos no podemos salvar. Pero sí lo puede atravesar Dios. Y así lo ha querido y lo quiere: comunicarnos su Palabra, manifestarnos su voluntad. Es lo que hacen los amigos que se quieren bien: entre ellos no hay distancia que impida su comunicación.

Recordemos que esto forma parte de una de las convicciones más fundamentales de nuestra fe: que la Palabra de Dios, Dios mismo, se hizo carne, se hizo mundo, historia humana en Jesús de Nazaret, por amor. Quería conseguir, entre otros objetivos, que nosotros conociéramos los secretos de su voluntad. Y fue el propio Jesús quien dijo:

«La voluntad de mi Padre es que todo aquel que ve al Hijo de Dios y cree en él, tenga vida eterna.» (Jn 6,40)

Estas palabras, que tantas veces hemos escuchado, no se dijeron pensando en grandes elevaciones místicas, ni se han de recordar solamente en momentos de gran transcendencia en la vida, como cuando uno considera la muerte y el más allá. También iluminan, por ejemplo, un comienzo de curso.

Hacer planes y proyectos tiene mucho que ver con «la voluntad de Dios y la vida eterna». Por tanto tiene mucho que ver con la fe en el Hijo de Dios, Jesús.

Si no somos autómatas y no renunciamos a nuestra libertad, al inicio de curso se plantean objetivos y se elaboran estrategias para lograrlos. El creyente, que desea abandonarse a la voluntad de Dios, porque sabe que en ello va su felicidad, y le pregunta a Él, qué es lo que quiere, siempre obtendrá de Jesús una respuesta semejante: «Cree en mí.»

Esta respuesta tan breve y tan sencilla encierra muchos mensajes:

- Cuenta conmigo para el próximo curso. Ten confianza.
- Aplica tus fuerzas al trabajo, pero solo no puedes ser feliz.
- Arriégate a amar como yo lo hice.
- No pienses solamente en ti y tus planes, sino también en el futuro de los otros y de la sociedad.
- No tengas miedo a lo que pueda pasar.
- No te fíes de éxitos llamativos, busca siempre la humildad y la sencillez.

... Y un largo etcétera. Pues lo que Dios quiere y la vida eterna que se nos ha prometido, comienza a labrarse también en el día a día de este curso. Nuestro Dios es el Dios de la historia.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Documental web sobre el beat Pere Tarrés

Des del 31 d'agost 2016, coincidint amb l'aniversari de la mort del beat, es pot visualitzar exclusivament a internet el documental «Doctor Pere

Tarrés», una innovadora producció de Global3DSolutions. Per visualitzar-lo, de forma gratuïta, només cal connectar-se a la pàgina web www.doctortarres.com

on l'espectador podrà triar entre quatre temàtiques de la seva vida: Metge, Apòstol, Sacerdot i Escriptor.

El film es va preestrenar el passat 23 de maig a Roma, a l'Institut Maria Santíssima Bambina del Vaticà, en la mostra «Vida i situació del Procés de Canonització del beat Pere Tarrés».

La vida del doctor Pere Tarrés i Claret va ser breu però intensa (1905-1950), un gran home, un testimoni de fe i amor excepcional, d'ahir, d'avui i de sempre. Va ser beatificat pel papa Joan Pau II el 5 de setembre de l'any 2004 a Loreto. Seguint el procés habitual, en aquests moments s'està examinant l'autenticitat d'un segon miracle per un grup d'experts en ciències (catòlics i no catòlics) i teòlegs que, de ser aprovat, obriria les portes a la canonització.

Mn. Alejandro Moreno

Fou prevere de l'Església de Sant Feliu de Llobregat i rector emèrit de la parròquia de Sant Josep de Sant Vicenç dels Horts

Va morir el 17 d'agost de 2016, a l'edat de 80 anys, confortat amb els sa-

graments de l'Església. Les exèquies foren presidides pel bisbe Agustí Cortés i van tenir lloc el divendres 19 d'agost de 2016, a les 16 hores, a la Parròquia de Sant Josep de Sant Vicenç dels Horts.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El primer senyal de la Misericòrdia: Canà (Jn 2,1-11)

A vui reflexionem sobre el primer dels miracles de Jesús. El primer d'aquests senyals prodigiosos l'explica Joan mateix (2,1-11) i té lloc a Canà de Galilea.

En la introducció trobem l'expressió «Jesús juntament amb els seus deixebles» (v. 2). Aquells que Jesús ha cridat a seguir-lo els ha unit a ell en una comunitat que prega, com una única família, i tots estan convidats al casament. Iniciant el seu ministeri públic a les nocces de Canà, Jesús es manifesta com l'espòs del poble de Déu anunciat pels profe-

tes i ens revela la profunditat de la relació que ens uneix a ell: és una nova Aliança d'amor. L'Església és la família de Jesús en la qual aboca el seu amor; és aquest amor que l'Església guarda i vol donar a tots.

En el context de l'Aliança es comprèn també l'observació de Maria: «No tenen vi» (v. 3). El vi és necessari per a la festa. Transformant en vi l'aigua de les àmfores «destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus» (v. 6), Jesús realitza un senyal eloqüent: transforma la Llei de Moisès en Evangeli, portador de joia.

Les paraules que Maria adreça als servents vénen a coronar el quadre matrimonial de Canà: «Feu tot el que ell us digui» (v. 5). També avui la Mare de Déu ens diu a tots nosaltres: «Feu qualsevol cosa que us digui —que Jesús us digui.» És el testament que ens ha deixat: és bonic! En aquestes nocces en realitat es fa una Nova Aliança i als servidors del Senyor, és a dir a tota l'Església, se li confia una nova missió: «Feu tot el que ell us digui!» Servir el Senyor significa escoltar i dur a la pràctica la seva Paraula.

(Dimecres, 8 de juny de 2016.)

JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT - CRACÒVIA 2016

«El cristià que no viu per servir no serveix per viure»

Dissabte 30 de juliol de 2016, el sol decau al Campus Misericordiae de Cracòvia, on prop de dos milions de joves procedents d'arreu del món han estat convocats pel papa Francesc per participar en una nova edició de la Jornada Mundial de la Joventut. És un dels moments culminants d'aquest gran esdeveniment eclesial en la terra de sant Joan Pau II, gran impulsor d'aquestes jornades. Francesc aconseguix quelcom insòlit i inesperat, que dos milions de joves facin silenci davant del Santíssim Sagrament per manifestar al món el seu anhel de fraternitat: «No volem cridar contra ningú, no ens barallarem, no volem destruir ni insultar. No volem vèncer l'odi amb més odi, la violència amb més violència, el terror amb més terror. Nosaltres avui som aquí perquè el Senyor ens ha convocat. I la nostra resposta a aquest món en guerra té un nom: fraternitat, comunió, agermanament, família. Celebrem el fet de venir de cultures diferents i ens unim per pregar. Que la nostra paraula, que el nostre millor discurs sigui unir-nos en pregària.»

L'escena és corprenedora i expressa l'ànima de tota la JMJ. La pregària gairebé es pot tocar. El rostre més jove de l'Església crida, amb el seu silenci, que una altra manera de construir el món és possible. «El Senyor —afegeix el Papa, que confia plenament en els joves— vol fer un dels miracles més grans que podem experimentar: fer que les teves mans, les meves mans, les nostres mans es transformin en signes de reconciliació, de comunió, de creació. Ell vol les

teves mans per continuar construint el món d'avui. Ell vol construir-lo amb tu. I tu, què respons? Sí o no?». La resposta és unànime i contundent: «Sí!». Els dos milions de joves convocats per Francesc a Cracòvia sota el lema «Feliços els misericordiosos» han acollit amb entusiasme el desafiament plantejat pel Bisbe de Roma i es comprometen públicament, davant de Jesús-Eucaristia i davant dels seus germans, a deixar la seva petjada en la història.

Entre ells, una trentena de joves de la diòcesi de Sant Feliu procedents de Vilafranca del Penedès, Castelldefels, Sant Joan Despí, Pallegà i Sant

Feliu de Llobregat, així com del moviment Christifideles Laici, han pelegrinat amb el Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ); altres ho han fet amb diverses comitatives, com ara les del Camí Neocatecumenal. Tots abracen aquest repte fascinant: canviar el món amb el seu testimoniatge coherent de vida cristiana. Han recorregut milers de quilòmetres des de Catalunya per celebrar, juntament amb altres joves d'arreu del món, que Jesús és viu enmig d'ells i omple de sentit la seva vida. Després d'un emotiu i intens pelegrinatge per Polònia a través de Czestochowa, Wadowice i Auschwitz, han arribat a Cra-

còvia per ser enviats pel Sant Pare cap a «l'aventura de la misericòrdia, l'aventura de construir ponts i enderrocar murs, l'aventura de donar auxili al pobre, a les persones que es troben soles i abandonades, a qui no troba sentit a la vida». «El cristià que no viu per servir —afirmarà també el papa Francesc—, no serveix per viure.»

L'experiència viscuda durant deu dies no es pot expressar amb paraules. Només Déu coneix el treball que l'Esperit ha fet en els seus cors. Els joves tornen cansats a casa, però feliços i impressionats per l'hospitalitat d'un poble, el polonès, que els ha donat tot sense esperar res a canvi. Polònia és terra de misericòrdia. Santa Faustina Kowalska i sant Joan Pau II en són molt bons ambaixadors. Però no només ells: a la JMJ els pelegrins han pogut descobrir les arrels d'un poble admirable, que ha patit moltíssim al llarg de la seva història i que ha resistit gràcies a la seva incommovible fe cristiana.

Dziękuję bardzo! Moltes gràcies!

Samuel Gutiérrez
2n de Teologia
al Seminari Conciliar

AGENDA

► **Trobada dels Tribunals Eclesiàstics de la Província Eclesiàstica de Barcelona.** Es reuneixen regularment i de forma rotatòria als tres bisbats i el proper 19 de setembre tindrà lloc a la Casa de l'Església, seu del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. A més de la salutació inicial del bisbe Agustí, els membres dels tribunals parlaran dels aspectes concrets de l'aplicació del *motu proprio* del papa Francesc sobre els processos de nul·litat matrimonial.

► **Inauguració del curs al Seminari Conciliar.** El dilluns 19 de setembre, a partir de les 19 h, amb una trobada del bisbe Agustí i l'arquebisbe Joan Josep Omella amb els seminaristes de les dues diòcesis, la celebració de l'eucaristia i un sopar de germanor.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1C 11,17-26.33 / SI 39 / Lc 7,1-10]. El Santíssim Nom de Maria; sant Guiu, pelegrí; beata Maria de Jesús, vg.

13. □ Dimarts [1C 12,12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7,11-17]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. ■ Dimecres [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / SI 77 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu; sant Cebrià, bisbe i mr.; sant Crescenci, noi

mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. □ Dijous [1C 15,1-11 / SI 117 / Jo 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. La Mare de Déu dels Dolors; sant Nicodemes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Divendres [1C 15,12-20 / SI 16 / Lc 8,1-3]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià, bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dissabte [1C 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8,4-15]. Sant Robert

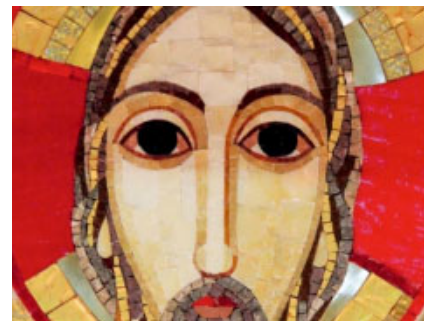
Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); santa Hildegarda de Bingen, vg. i doctora de l'Església; sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna.

18. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Am 8,4-7 / SI 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o bé més breu: 16,10-13)]. St. Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astrònoms; St. Ferriol, mr.; Sta. Sofia, mr.; Sta. Irene, mr.

Diumenge XXIV de durant l'any

COMENTARI

Jesucrist és el rostre de la misericòrdia del Pare

A Ex 32-34 es narra el pecat tan gran del Poble fent-se un vedell de fosa i proclamant: *Aquests són els teus déus, Israel, que t'han tret del país d'Egipte.*

Amb llenguatge antropomòrfic primer el Senyor digué a Moisès: «Deixa'm que s'inflami la meua indignació.»

Però Moisès apaivagava el Senyor i finalment el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu Poble.

Pau instrueix el seu fill en la fe —Timo-teu— sobre els *faules inacabables i xerrameques sense sentit* (v. 4.6) contràries al *gloriós Evangeli del Déu benaurat* (v. 11).

Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors: això el duu a *confiar el servei apostòlic al primer dels pecadors* —Pau— de qui Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primer en ell la grandesa de la seva paciència.

La grandesa de la paciència misericordiosa de Déu es veu sublim a les paràboles de la misericòrdia proclamant que, per damunt fins i tot del pecat més greu, hi ha l'amor misericordiós del Pare Déu.

Al discurs programàtic (4,16s) Jesús s'havia presentat com *l'Ungit per portar la Bona Nova* amb gràcia per a tothom (i no misericordiós per uns però venjatiu pels altres).

Deixar noranta-nou ovelles en el desert per anar a buscar la perduda és un despropòsit desassenyat! Perquè l'amor misericordiós de Déu no en sap de càlculs humans.

En el cel hi ha més alegria per un sol pecador que s'està convertint que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se: alerta! On són els *noranta-nou justos que no necessiten convertir-se?* Tots som pecadors necessitats de conversió i de perdó.

Jesús en realitat parla de *pecador «que s'està convertint»:* així el pare se li tira al coll i besa el fill no quan ja ha tornat a casa (*convertit*) sinó quan *encara era lluny* i s'ha posat en camí a trobar el seu pare (*s'està convertint*).

El pare els repartí els béns accedint a la petició del fill més jove perquè el bé suprem de l'amor i el romandre a casa com a fill i germà no es pot imposar a la força.

Encara era lluny que el seu pare el veié: el respecte del pare no és torna en indiferència davant l'opció triada pel fill sinó que el Pare segueix estimant-lo i pendent d'ell.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: «Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte.» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.» Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que heu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: «Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel, i tot aquest país que jo us havia dit el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre.»» Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

► Salm responsorial (50)

R. *Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi, perquè quan encara no tenia fe no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist.

Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-10) (Versió abreujada)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: «Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut»? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se. I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum i escombraria la casa i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: «Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut»? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

► Lectura del libro del Éxodo (Ex 32,7-11.13-14)

En aquellos días, el Señor dijo a Moisés: «Anda, baja de la montaña, que se ha pervertido tu pueblo, el que tú sacaste de Egipto. Pronto se han desviado del camino que yo les había señalado. Se han hecho un becerro de metal, se postran ante él, le ofrecen sacrificios y proclaman: «Este es tu Dios, Israel, el que te sacó de Egipto.» Y el Señor añadió a Moisés: «Veo que este pueblo es un pueblo de dura cerviz. Por eso, déjame: mi ira se va a encender contra ellos hasta consumirlos. Y de ti haré un gran pueblo.»

Entonces Moisés suplicó al Señor, su Dios: «¿Por qué, Señor, se va a encender tu ira contra tu pueblo, que tú sacaste de Egipto, con gran poder y mano robusta? Acuérdate de tus siervos, Abrahán, Isaac e Israel, a quienes juraste por ti mismo: «Multiplicaré vuestra descendencia como las estrellas del cielo, y toda esta tierra de que he hablado se la daré a vuestra descendencia para que la posea por siempre.»»

Entonces se arrepintió el Señor de la amenaza que había pronunciado contra su pueblo.

► Salmo responsorial (50)

R. *Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 1,12-17)

Querido hermano: Doy gracias a Cristo Jesús, Señor nuestro, que me hizo capaz, se fio de mí y me confió este ministerio, a mí, que antes era un blasfemo, un perseguidor y un insolente. Pero Dios tuvo compasión de mí porque no sabía lo que hacía, pues estaba lejos de la fe; sin embargo, la gracia de nuestro Señor sobreabundó en mí junto con la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús.

Es palabra digna de crédito y merecedora de total aceptación que Cristo Jesús vino al mundo para salvar a los pecadores, y yo soy el primero; pero por esto precisamente se compadeció de mí: para que yo fuese el primero en el que Cristo Jesús mostrase toda su paciencia y para que me convirtiera en un modelo de los que han de creer en él y tener vida eterna.

Al Rey de los siglos, inmortal, invisible, único Dios, honor y gloria por los siglos de los siglos. Amén.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-10) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y los pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta parábola: «¿Quién de vosotros que tiene cien ovejas y pierde una de ellas, no deja las noventa y nueve en el desierto y va tras la descarriada, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, se la carga sobre los hombros, muy contento; y, al llegar a casa, reúne a los amigos y a los vecinos, y les dice: «¡Alegraos conmigo!, he encontrado la oveja que se me había perdido». Os digo que así también habrá más alegría en el cielo por un solo pecador que se convierta que por noventa y nueve justos que no necesitan convertirse.

O ¿qué mujer que tiene diez monedas, si se le pierde una, no enciende una lámpara y barre la casa y busca con cuidado, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, reúne a las amigas y a las vecinas y les dice: «¡Alegraos conmigo!, he encontrado la moneda que se me había perdido.»

Os digo que la misma alegría tendrán los ángeles de Dios por un solo pecador que se convierta.»